

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sža/26/2014
Identifikačné číslo spisu:	1014200479
Dátum vydania rozhodnutia:	23.09.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1014200479.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: I. I. D. I., nar. XX.XX.XXXX, štátny príslušník Eritrejského štátu (ďalej len „Eritrea“), naposledy v krajne pôvodu bytom mesto O., mestská časť O., sídlisko K., t.č. pobyt neznámy, zastúpený JUDr. Jarmilou Várgovou, advokátkou so sídlom Brečtanová 21, Bratislava, proti odporcovi: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky - Migračný úrad, so sídlom Pivonková č. 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu ČAS: MU-430-33/PO-Ž-2013 zo dňa 17. februára 2014, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/8/2014-23 zo dňa 28. mája 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/8/2014-23 zo dňa 28. mája 2014, p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil rozhodnutie ČAS: MU-430-33/PO-Ž-2013 zo dňa 17. februára 2014 v napadnutom výroku, ktorým bolo rozhodnuté o neudelení azylu navrhovateľovi, ktorým odporca podľa § 13 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len „zákon o azyle“) neudelil navrhovateľovi azyl a podľa § 13a ods. 1 a § 20 ods. 4 zákon o azyle navrhovateľovi poskytol doplnkovú ochranu na dobu jedného roka odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia. O trovách rozhodol krajský súd tak, že navrhovateľovi právo na ich náhradu nepriznal.

Krajský súd v dôvodoch rozsudku uviedol, že preskúmal napadnuté rozhodnutie odporcu v rozsahu námietok a dospel k záveru, že nie sú dôvodné a že odporca rozhodol správne a v súlade so zákonom.

K námietke rozporu zisteného stavu veci s obsahom spisu uviedol, že táto nie je dôvodná. Odporca opísal stav veci a nikde nekonštatoval prijateľnú bezpečnostnú situáciu v krajine pôvodu navrhovateľa. Práve z dôvodu hrozby vážneho bezprávia v prípade návratu, mu poskytol doplnkovú ochranu. Predpokladom na udelenie azylu sú výlučne dôvody obsiahnuté v § 8 zákona o azyle.

Aj námietku nesprávneho právneho posúdenia veci vyhodnotil krajský súd ako nedôvodnú. Navrhovateľ požiadal o azyl z troch dôvodov: 1. Z dôvodu, že v Sudáne žil ako utečenec, kde nemal rovnaké práva ako štátni príslušníci Sudánu, 2. Z dôvodu, že po návrate do Eritrei bol bezdôvodne uväznený a umiestnený do vojenského tábora, odkiaľ utiekol po dvoch mesiacoch, za čo mu hrozí nejaký trest a 3. Z dôvodu, že v Eritrei prebiehajú rôzne nepokoje.

K prvému dôvodu krajský súd uviedol, že navrhovateľ je eritrejským štátnym príslušníkom a preto okolnosti, ku ktorým by aj došlo voči nemu v Sudáne nemôžu byť dôvodom pre udelenie azylu, pretože dôvody udelenia azylu sa viažu výlučne na krajinu pôvodu navrhovateľa, nie na iné krajiny.

K druhému dôvodu krajský súd uviedol, že navrhovateľ okrem svojho uväznenia v roku 2003 neprezentoval žiadne problémy s eritrejskými štátnymi orgánmi. Dôvodom jeho dezercie bola nevôľa bojovať, nie jeho politické presvedčenie. Eritrejské orgány síce trestajú nenastúpenie na vojenskú službu, či dezerciu neprimeraným a odsúdeniahodným spôsobom, túto skutočnosť však odporca zohľadnil poskytnutím doplnkovej ochrany. Iba samotné odmietnutie vojenskej služby nie je dôvodom k udeleniu azylu. Každý štát má právo upraviť aj povinnosť absolvovať vojenskú službu a právo stanovovať tresty za jej porušenie. Otázka posúdenia takéhoto trestania však nesúvisí s inštitútom azylu, ale s inštitútom vážneho bezprávia.

K tretiemu dôvodu uviedol krajský súd toľko, že všeobecná bezpečnostná situácia v krajine pôvodu žiadateľov o azyl nie je dôvodom na udelenie azylu.

Podľa názoru krajského súdu preto odporca rozhodol správne, ak dôvody navrhovateľa neuznal ako spôsobilé k udeleniu azylu. Odporca zohľadnil možné riziká návratu navrhovateľa ako riziká vážneho bezprávia a poskytol mu doplnkovú ochranu, a táto forma medzinárodnej ochrany je podľa názoru krajského súdu dôvodná a zabezpečujúca náležitú ochranu navrhovateľa.

Krajský súd na záver poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ nepredložil žiadne dôkazy o dôvodoch svojej žiadosti a napriek tomu, že jeho konanie vo veci udelenia azylu nebolo právoplatne ukončené, jeho pobyt je neznámy, čo svedčí o tom, že navrhovateľ nemá skutočný záujem na jeho udelení.

II.

Stručné zhrnutie odvolacích dôvodov navrhovateľov

Proti uvedenému rozsudku podal navrhovateľ odvolanie z dôvodu, že rozhodnutie súdu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že okrem informácií o krajine pôvodu, ktorými odôvodňoval naplnenie jednotlivých podmienok pre udelenie azylu, uviedol v opravnom prostriedku aj príručku UNHCR, ako aj príručky iných orgánov posudzujúcich žiadosti žiadateľov z Eritrey, ktorými preukazoval skutočnosť, že dezercia, ako aj požiadanie o azyl sú vnímané ako prejav politického názoru. K týmto dôkazom sa krajský súd nevyjadril, iba konštatoval, že nešlo o prejav politického názoru, ale iba o jeho nevôľu bojovať.

Podľa názoru navrhovateľa je chybou, že prvostupňový súd bagatelizuje informácie upravujúce postupy pri posudzovaní žiadostí navrhovateľov, ktoré sa odporúčajú aplikovať v rámci rovnakého posudzovania žiadostí žiadateľov. Význam zisťovania presných a aktuálnych údajov, ktoré má správny orgán v rámci konania pri posudzovaní žiadosti o azyl posudzovať a ktoré má zabezpečiť pri posudzovaní opodstatnenosti obáv z prenasledovania je explicitne vyjadrený v čl. 8 ods. 2 kvalifikačnej smernice. Podľa príručky odcitovanej v opravnom prostriedku, odmietnutie vykonávať vojenskú službu môže byť posudzované eritrejskými orgánmi, ako výraz politickej opozície voči vláde. Záver prvostupňového súdu

i odporcu o tom, že sa v prípade navrhovateľa nejedná o politické dôvody, sú preto v rozpore so závermi UNHCR, ako aj inými správami, ktoré mal odporca k dispozícii. K rovnakému záveru sa prikláňa aj Príručka k posudzovaniu žiadostí o azyl podaných žiadateľmi z Eritrey vo Veľkej Británii z augusta 2012.

Nesprávne právne posúdenie spočívalo v tom, že prvostupňový súd skonštatoval, že v prípade navrhovateľa nemožno dôvody, pre ktoré dezertoval, považovať za dôvody politické, a následne, že nenapĺňa podmienky na udelenie azylu.

Navrhovateľa ďalej uviedol k forme prenasledovania, že v prípade návratu má obavy pred prenasledovaním najmä v podobe trestného stíhania alebo trestu za odmietnutie výkonu vojenskej služby v čase konfliktu, ak by výkon vojenskej služby zahŕňal trestné činy alebo činy uvedené v § 13 ods. 2. Oprávnenosť obáv potvrdzujú informácie o krajine pôvodu navrhovateľa. Pôvodcom prenasledovania je štát, pričom prenasledovanie zo strany nešťátnych aktérov nemožno vylúčiť. Dôvodom prenasledovania je nenastúpenie na povinnú vojenskú službu v čase konfliktu a vyhýbanie sa výkonu vojenskej služby, dezercia, čo je v zmysle usmernenie UNHCR na posudzovanie žiadostí žiadateľov z Eritrey považované za zastávanie určitých politických názorov. V prípade navrhovateľa je okrem subjektívneho prvku, strachu navrhovateľa, preukázaná aj objektívnosť obáv, podporených objektívnymi správami o krajine pôvodu. Dôvody popísané počas konania napĺňajú podľa názoru navrhovateľa podmienky pre poskytnutie azylu.

Navrhovateľ preto žiadal rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie. Zároveň boli uplatnené a vyčíslené trovy právneho zastúpenia.

III.

Vyjadrenie odporcu k odvolaniu navrhovateľov

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že s právnym názorom krajského súdu sa v plnej miere stotožňuje. Z priebehu konania je zrejmé a vyplýva to aj z obsahu spisového materiálu a samotného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, že navrhovateľ v priebehu konania neuviedol, že by bol v krajine pôvodu prenasledovaný, resp. mal obavy z prenasledovania z dôvodov uvedených v § 8 zákona o azyle. V odôvodnení rozhodnutia zistený stav veci komplexne opísal, uviedol z akých podkladov vychádzal a preto azyl neudelil. Navrhovateľ v priebehu správneho konania, ani právna zástupkyňa v oprávnom prostriedku, neuviedli a nepreukázali také skutočnosti, ktoré by ho oprávňovali vydať rozhodnutie o udelení azylu. Navrhoval preto rozsudok krajského súdu potvrdiť.

IV.

Argumentácia rozhodnutia odporcu

V rozhodnutí, ktorým odporca neudelil navrhovateľovi azyl a poskytol mu doplnkovú ochranu uviedol, že navrhovateľ bol vrátený na územie SR, v súlade s Dublinským dohovorom, z dôvodu, že na konanie o udelenie azylu je príslušná SR. Prvýkrát požiadal o udelenie azylu na území SR 27. júna 2013, pričom toto konanie bolo zastavené, pretože svojvoľne opustil azylové zariadenie. Ako dôvody žiadosti o azyl uviedol, že v Sudáne žil ako utečenec, nemohol sa voľne pohybovať, sú tam nepokoje, krajina je rozdelená a vedú sa tam rôzne konflikty, a keď ho kontrolovali policajti, musel ich podplatiť aby ho prepustili. Do domovskej krajiny sa vrátiť nemôže, nakoľko ušiel z vojenskej služby a určite by mu hrozil nejaký trest.

Pokiaľ ide o splnenie podmienok na udelenie azylu, odporca vychádzal z vyjadrení žiadateľa, ako aj z podkladov a materiálov, ktoré sú obsahom spisu. Po svojom návrate zo Sudánu bol zadržaný, aby vykonal vojenskú službu. V krajine pôvodu na nijako politicky neangažoval, nebol zadržaný ani prenasledovaný z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do krajiny pôvodu a tiež nebol prenasledovaný za uplatňovanie politických

práv a slobôd. Nesplnil tak podmienky na udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle.

Vzhľadom na to, že neboli splnené podmienky na udelenie azylu, odporca posúdil, či žiadateľ spĺňa podmienky na poskytnutie doplnkovej ochrany. Uviedol, že v Eritrei neprebíha žiaden medzinárodný ani vnútroštátny konflikt a nehrozí mu uloženie trestu smrti. Ak by bol ale vrátený do krajiny pôvodu, tak by mu za útek z vojenskej služby hrozilo trestné stíhanie. Vojenská služba je v Eritrei zneužitá, je možné ju predĺžiť na neurčitú dobu a často sa podieľa na nútenej práci v štátnych projektoch, vrátane výstavby ciest, či práce pre spoločnosti vlastnené a prevádzkované armádou alebo elitami vládnucej strany. Legálnym trestom za vyhýbanie sa vojenskej službe je síce dvojročný trest odňatia slobody, v praxi sú ale takéto osoby trestané miestnymi veliteľmi bez súdu, právnej pomoci, či možnosti odvolania sa lebo inej nápravy. Formy trestu sa obvykle skladajú z mučenia a svojvoľného väznenia na dobu neurčitú.

Migračný úrad dospel k záveru, že v prípade návratu menovaného do krajiny pôvodu, berúc do úvahy celkovú situáciu v Eritrei a tiež princíp individuálneho posudzovania potreby poskytnutia ochrany nemožno s dostatočnou istotou vylúčiť, že by nemohol byť vystavený reálnej hrozne vážneho bezprávia. Preto rozhodol, že je potrebné menovanému doplnkovú ochranu na území SR poskytnúť.

V.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné potvrdiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 23. septembra 2014 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu v časti o neudelení azylu, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa ust. § 13 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo 10.

Podľa ust. § 8 zákona ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý

- a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastavania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo
- b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa ust. § 2 písm. d/ zákona o azyle na účely tohto zákona sa rozumie prenasledovaním závažné alebo opakované konanie spôsobujúce vážne porušovanie základných ľudských práv alebo súbeh rôznych opatrení, ktorý postihuje jednotlivca podobným spôsobom, ktoré spočíva najmä v 1. použití fyzického alebo psychického násillia vrátane sexuálneho násillia, 2. zákonných, správnych, policajných alebo súdnych opatreniach, ktoré sú diskriminačné alebo sú vykonávané diskriminačným spôsobom, 3. odmietnutí súdnej ochrany, ktoré vedie k neprimeranému alebo diskriminačnému potrestaniu, 4. neprimeranom alebo diskriminačnom trestnom stíhaní alebo treste, 5. trestnom stíhaní alebo treste za odmietnutie výkonu vojenskej služby v čase konfliktu, ak by výkon vojenskej služby zahŕňal trestné činy alebo činy uvedené v § 13 ods. 2, 6. konaní namierenom proti osobám určitého pohlavia alebo proti

deťom.

§ 10 zákona o azyle rieši otázku udelenia azylu na účel zlúčenia rodiny manželovi azylanta, resp. slobodným deťom azylanta do 18 rokov ich veku, resp. rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, pričom azylantom je cudzinec, ktorému bol udelený azyl.

Podľa ust. § 20 ods. 4 zákona o azyle, ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; to neplatí, ak sa v rámci opakovanej žiadosti o udelenie azylu rozhodne o neudelení azylu a cudzinec už má poskytnutú doplnkovú ochranu.

Podľa ust. § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa ust. § 13a zákona o azyle ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa ust. § 2 písm. f/ zákona o azyle je vážnym bezpráviom 1. uloženie trestu smrti alebo jeho výkon, 2. mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, alebo 3. vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu.

§ 13b zákona o azyle rieši otázku poskytnutia doplnkovej ochrany na účel zlúčenia rodiny manželovi, slobodným deťom, resp. rodičom slobodného cudzinca, ktorým sa poskytla doplnková ochrana.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu (Odbor dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce MÚ MV SR - Analýzy krajín pôvodu, Eritrea, ODZS 29.10.2013 pod č. ODZS-2013/00037-009, MU-ODZS-2013/00037-011 z 8.11.2013, MU-ODZS-2013/00037-13 z 08.11.2013, informácie z tlače za rok 2013) a informáciami o pobyte navrhovateľa a azylových konaniach vo Švédsku a Nórsku získanými prostredníctvom Dublinského strediska.

Odvolacie námietky navrhovateľa boli v podstate totožné s námietkami uplatnenými v opravnom prostriedku. V odvolaní proti rozsudku krajského súdu navrhovateľ namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky k uplatneným námietkam navrhovateľa považuje za dôležité zdôrazniť, že tieto neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ani zákonnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Z obsahu spisu krajského súdu vyplýva, že krajský súd vykonal dokazovanie výsluchom zástupkyne navrhovateľa, oboznámil sa s administratívnym spisom navrhovateľa a vo svojom rozhodnutí zaujal stanovisko k dôvodom žiadosti o azyl.

Na podrobné závery krajského súdu o nesplnení podmienok na udelenie azylu odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku krajského súdu, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje.

Odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca zákonným a pre posúdenie žiadosti dostatočným spôsobom zistil stav veci, ktorý nie je v rozpore o obsahom spisu, a zistený stav veci správne a dôvodne posúdil vo vzťahu k žiadosti o udelenie azylu.

Odporca podľa názoru odvolacieho súdu vykonal vo veci náležité dokazovanie, z ktorého vyplynuli závery o nesplnení podmienok na udelenie azylu.

Počas celého konania neuviedol navrhovateľ ani jeden dôvod, na základe ktorého by mu správny orgán mohol poskytnúť azyl v súlade so zákonom o azyle.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodíť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Na tomto mieste považuje odvolací súd za dôležité zdôrazniť, že azyl je výnimočný inštitút konštruovaný za účelom poskytnutia ochrany tomu, kto z dôvodov v zákone stanovených pociťuje oprávnenú obavu z prenasledovania v krajine, ktorej je občanom.

Azyl ako právny inštitút nie je a nikdy nebol univerzálnym nástrojom pre poskytnutie ochrany pred bezprávnym postihujúcim jednotlivca alebo celé skupiny obyvateľov. Dôvody poskytnutia azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušenia ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom stanovených dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené.

K odvolacím námietkam navrhovateľa, ktorý krajskému súdu vyčítal nesprávne právne posúdenie, považuje odvolací súd za dôležité zdôrazniť nasledujúce: Z ustanovenia § 8 zákona o azyle vyplýva, že účelom priznania azylu je poskytnúť ochranu tomu, kto je prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd alebo cíti oprávnenú (odôvodnenú) obavu z prenasledovania z dôvodov v zákone vymedzených. Aby mohla byť poskytnutá ochrana formou azylu, musí byť preukázané, že je nositeľom určitého presvedčenia (politického, náboženského, a podobne), pre ktoré je v krajine, ktorej občianstvo má (v krajine jeho posledného trvalého bydliska), reálne prenasledovaný, alebo je prenasledovaný z dôvodov príslušnosti k jasne vymedzenej sociálnej skupine, resp. má dôvodnú obavu, že by k takému prenasledovaniu mohlo v jeho prípade dôjsť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní administratívneho spisu odporcu ako aj spisu krajského súdu zistil, že odporca pri zisťovaní skutkového stavu veci postupoval dôsledne a starostlivo, obstaral dostatok informácií o krajine pôvodu navrhovateľa, tvrdenia navrhovateľa s týmito informáciami porovnal a mohol tak vo veci učiť autoritatívny záver. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil, že by odporca, resp. krajský súd k niektorým predloženým podkladom neprihliadol. Z rozhodnutia odporcu vyplýva, že situáciu v krajine pôvodu dostatočne zistil a popísal s odkazom na zdroje, z ktorých informácie čerpal. Z odôvodnenia rozhodnutia odporcu je zrejmé, akým spôsobom odporca konfrontoval údaje navrhovateľa s informáciami o krajine jeho pôvodu, a na základe akých skutočností dospel k záveru, že navrhovateľ nespĺňa podmienky pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle. Z administratívneho spisu odporcu je ďalej zrejmé, že zástupkyňa navrhovateľov bolo umožnené oboznámiť sa s obsahom spisu, a tým aj vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil žiadne pochybenie pri zisťovaní a hodnotení skutkového stavu. Námietky navrhovateľa obsiahnuté v odvolaní proti rozsudku krajského súdu vyhodnotil ako nedôvodné.

Odvolací súd považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že pobyt navrhovateľa je neznámy. Rovnako tomu tak bolo aj počas konania na krajskom súde. Takisto v minulosti, počas prvého azylového konania, navrhovateľ svojvoľne opustil priestory záchytného tábora a konanie o udelenie azylu bolo zastavené. Následne bol na územie SR vrátený zo Švédska na základe Dublínskeho dohovoru. Tieto skutočnosti nesvedčia o tom, že by mal navrhovateľ skutočný záujem o udelenie azylu na území Slovenskej republiky.

Odvolací súd dospel k záveru, že nemožno nič vyčítať krajskému súdu, ktorý sa dostatočne zaoberal všetkými námietkami a dospel k správne mu záveru, že rozhodnutie odporcu v napadnutej časti o

neudelení azylu je potrebné potvrdiť ako vecne správne. Odvolací súd je taktiež toho názoru, že poskytnutie doplnkovej ochrany navrhovateľovi je dôvodné a táto forma medzinárodnej ochrany zabezpečuje náležitú ochranu navrhovateľa.

Navrhovateľ neuviedol v odvolaní žiadne iné skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov odporcu a krajského súdu vyvrátili, odvolacie námietky, ktoré boli v podstate totožné s námietkami uplatnenými v opravnom prostriedku neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, a preto s poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c a § 250k ods. 1 OSP tak, že navrhovateľovi vzhľadom na neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.